Lieta Nr.131022914

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2014.gada 7.novembrī

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnese I.Vanaga,
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. B/ iesniegtās sūdzības par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 10.aprīļa lēmumu Nr.D57/04/ZV143614/1, un

k o n s t a t ē j a

2014.gada 11.februārī plkst.20.01 RPP vecākais inspektors P.Amoliņš sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.143614 (turpmāk tekstā - Protokols), kurā fiksēts, ka Spīķeru ielā 8, 2014.gada 11.februārī plkst.19.59 /pers. B/ ar transportlīdzekli Mercedes Benz, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā, neievērojot tās prasības, pārkāpjot Latvijas Republikas Ministru Kabineta 29.06.2004. noteikumus Nr.571 "Ceļu satiksmes noteikumi" 135.11.punkta minētās prasības. Par iepriekš minēto paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā - LAPK) 149.[10] panta otrās daļas astotajā punktā un piemērots naudas sods EUR 30 apmērā.

Š o lēmumu /pers. B/ pārsūdzēja augstākā iestādē un ar Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 10.aprīļa lēmumu Nr.D57/04/ZV143614/1 (turpmāk – Lēmums) 2014.gada 11.februārī pieņemtais administratīvā pārkāpuma protokols ZV Nr.143614, ar kuru piemērots naudas sods EUR 30 apmērā, atstāts negrozīts.

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā 2014.gada 12.maijā saņemta /pers. B/ sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 10.aprīļa lēmumu Nr.D57/04/ZV143614/1 atcelšanu.

Sūdzībā /pers. B/lūdz atcelt Iestādes Lēmumu un izbeigt lietu. /pers. B/ Lēmumā norādītajam nepiekrīt, jo neviens normatīvais akts neuzliek par pienākumu transportlīdzekļa vadītājam, kas pārvadātāja uzdevumā veicis pasažieru komercpārvadājumus, noskaidrot pasažieru personību, līdz ar to viņam pasažiera personas dati nebija zināmi. Ikvienai personai, tai skaitā invalīdam ir tiesības izmantot transporta pakalpojumus, iepriekš neinformējot par savu invaliditāti un konkrētajā gadījumā viens no pasažieriem bija invalīds ar invalīdu stāvvietas izmantošanas karti. Ņemto vērā pasažieru lūgumus, apstājies 326.ceļa zīmes darbības zonā, jo kā minēts pasažierim – invalīdam bija invalīdu stāvvietas izmantošanas karte.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Lietas dalībniekiem likumā noteiktā kārtībā tika paziņots par lietas izskatīšanu rakstveida procesā un tika dots laiks rakstveida paskaidrojumu iesniegšanai tiesā, taču tiesā rakstveida paskaidrojumi no /pers. B/ netika saņemti. Savukārt, 2014.gada 11.jūlijā tiesā saņemti paskaidrojumi no Iestādes, kur lūdz noraidīt /pers. B/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 10.aprīļa lēmuma Nr.D57/04/ZV143614/1 atcelšanu.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta piekto daļu, kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. No minētā panta astotās daļas izriet, ka iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

LAPK 289.[13] panta trešā daļa nosaka, ka ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka Iestādes Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas Iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi Iestādes Lēmuma pamatojumu, kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi.

Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Savukārt Ceļu satiksmes noteikumu 135.11. papildpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt 326.ceļa zīmes darbības zonā. Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa 149.panta otrās daļas 8.punkts paredz administratīvo atbildību par apstāšanos 326. ceļa zīmes darbības zonā, paredzot naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Tiesa secina, ka saskaņā ar CSN 288.3.apakšpunktu 326.zīmes darbības zonā atļauta invalīdu iekāpšana transportlīdzekļos, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, vai izkāpšana no tiem.

Turklāt, Ceļu satiksmes noteikumu 270.[1]punktā minēto personu ar pārvietošanās traucējumiem īpašās vajadzības, kā arī lai atvieglotu šo personu dalību ceļu satiksmē, CSN ir iekļauta norma, kas paredz, ka 326.ceļa zīmes („Apstāties aizliegts") darbības zonā ir atļauta invalīdu iekāpšana transportlīdzekļos vai izkāpšana no tiem, taču tikai tādā gadījumā, ja šie transportlīdzekļi ir apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti. Tādējādi, lai personas ar pārvietošanās traucējumiem varētu izmantot CSN minētās priekšrocības –piemēram, apstāties 326.ceļa zīmes darbības zonā, transporta līdzeklim ir jābūt apzīmētam ar īpašu pazīšanas zīmi – invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, novietojot to automobiļu salonā pie priekšējā stikla, CSN 270.[1] punktā noteiktajā kārtībā.

Sūdzībā /pers. B/norāda, ka apstājies 326.ceļa zīmes darbības zonā pēc pasažiera – invalīda lūguma, jo viņam bija invalīdu stāvvietas izmantošanas karte.

Pārbaudot lietas materiālus, redzams, ka transportlīdzeklis nebija apzīmēts ar invalīda stāvvietas izmantošanas karti, savukārt, /pers. B/ sūdzībā norādītais apstāklis, ka viens no pasažieriem ir bijis invalīds ar invalīdu stāvvietas izmantošanas karti, ir kā arguments, izvairīties no administratīvās atbildības. Līdz ar to secināms, ka uz konkrētu situāciju nav attiecināmi CSN 288.punktā noteiktie izņēmuma gadījumi, kas atļauj pasažieru iekāpšanu vai izkāpšanu 326.ceļa zīmes darbības zonā.

LAPK 17.pants paredz, ka pie administratīvās atbildības nav saucama persona, kaut arī tā izdarījusi šajā kodeksā vai citos normatīvajos aktos, kas nosaka administratīvo atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, paredzētu darbību, ja tā rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī, tas ir, lai novērstu briesmas, kas draud valsts vai sabiedriskajai kārtībai, īpašumam, pilsoņu tiesībām un brīvībām, noteiktajai pārvaldes kārtībai, ja šīs briesmas konkrētajos apstākļos nav bijis iespējams novērst ar citiem līdzekļiem un ja nodarītais kaitējums ir mazāks nekā novērstais. Konkrētā gadījumā transportlīdzekļa novietošana 326.ceļa zīmes darbības zonā, nav uzskatāma par rīcību galējās nepieciešamības stāvoklī LAPK 17.panta izpratnē.

Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumā ietverta atziņa, ka, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vel nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju. Pārbaudot lietas materiālus redzams, ka /pers. B/ šādus paskaidrojumus nav sniedzis, līdz ar to, tiesa secina, ka /pers. B/ ir apzinājies par kāda CSN pārkāpumu izdarīšanu tiek saukts pie administratīvās atbildības un piekritis tam.

Iestādes darbinieka dienesta ziņojumā norādīts, ka /pers. B/ izlaida vairākus pasažierus un vairākus pasažierus uzņēma transportlīdzeklī (l.l.8-9), savukārt, /pers. B/ sūdzībā norāda, ka apstājies pēc pasažiera (invalīda) lūguma un izlaidis tikai vienu pasažieri. Tiesa norāda, ka valsts pārvaldei, tas nozīmē – arī atsevišķai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu (Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtā daļa). Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti sastādīt sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu sagrozot lietas faktiskos apstākļus. Administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu pretējo, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).

Turklāt, Iestāde Lēmumā pareizi norādījusi, ka Autopārvadājuma likumu 1.daļas 22.punktā un 1.daļas 28.punktā ir sniegts terminu pasažieris un pārvadātājs skaidrojumi. Savukārt Autopārvadājuma likuma 37.pants nosaka kādai līguma formai jābūt starp pārvadātāju un pasažieri. Pēc Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes rīcība esošās informācijas SIA „Centība pluss" Rīgā nav reģistrēts, kā pasažieru regulārais pārvadātājs. Līdz ar ko, starp pārvadātāju pasažieri bija jānoslēdz līgums saskaņā ar Autopārvadājuma likuma 37.panta 2.daļu. Ja SIA „Centība pluss" autovadītājs /pers. B/ veicot komercpārvadājumus, būtu ievērojis Autopārvadājuma likuma 37.panta 2.daļas nosacījumus tas savā iesniegumā, ar kuru tika apstrīdēts lēmums, varēja norādīt arī personu, kura viņam it kā uzrādīja invalīdu stāvvietas izmantošanas karti.

LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu. Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu LAPK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit euro, otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots -transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības.

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu.

Konkrētajā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā Iestādes Lēmuma motivāciju, atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 10.aprīļa lēmums Nr.D57/04/ZV143614/1 atstājams negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidāma.

/pers. B/ sūdzībā norādītie apstākļi nav atzīstami par pamatu viņa atbrīvošanai no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu un uzliktā soda atcelšanai, tiesa negūst apstiprinājumu sūdzībā minētajiem /pers. B/ argumentiem, jo saskaņā ar CSN 288.3.punktu 326.zīmes darbības zonā atļauta invalīdu iekāpšana transportlīdzekļos, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, vai izkāpšana no tiem, tuklāt tiesa secina, ka /pers. B/ vairākkārtīgi sodīts par analoģiskiem pārkāpumiem.

Latvijas APK 289.^{12} panta pirmajā daļā norādītos apstākļus, kas viennozīmīgi ir par pamatu iestādes lēmuma atcelšanai, tiesa nekonstatē. Lietā ir iegūti pierādījumi, ar kuriem pamatots pārsūdzētais lēmums un pamatojoties uz kuriem iestāde secinājusi, ka /pers. B/ ir izdarījis LAPK 149.^{10} panta otrās daļas astotajā punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā Iestāde ievērojusi LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{31} panta astoto daļu, 289.^{12} pantu un 289.^{13} pantu, tiesa

n o s p r i e d a

Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes SKSN priekšnieka p.i. G.Bērziņa 2014.gada 10.aprīļa lēmumu Nr.D57/04/ZV143614/1 atstāt negrozītu, bet /pers. B/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams 2014.gada 7.novembrī.

Tiesnese I.Vanaga